

бѣгнѣли тука страха ради турскый. Лишенъ отъ сѣка забрана простодушныятъ народъ само са моляше и выкаше до небеса: *Господи помилуй! Господи помилуй!* « И Господь услыша njihoe моленіе, пише въ Царственикѣтъ ^(*), и абіе сосѣ мгла « (мѣгла) покри сичкото поле, и притѣмнѣ (до) тол- « козѣ, што то Турцытѣ единѣ-другы се непознава- « хѣ и возмнѣхѣ, че бѣлгарытѣ нападнѣхѣ на нихѣ, и « така фатихѣ да се бѣѣхѣ по между си.... И ка- « то не останѣ ни единѣ отъ Турцытѣ, абіе мгла « се дигнѣ. Народъ же това чудо видѣвше, просла- « ве Бога и чудотворица Николая, и останѣ онова « мѣсто *мглишь* (мѣглишь) отъ тога и до днесѣ да « се именува. »

Като са извѣсти за туй жалостно приключеніе, Султанѣ Мохаммедѣ много са разгнѣви на Бѣлгарытѣ и проводи сердарина Зинанѣ или Зейналѣ-паша да удари на Златица и Самоковѣ които въ малко време завладѣ; сетнѣ той нападнѣ на укрѣпленныя градѣ Ловичѣ, който не са предаде, защото какѣто ще видимѣ по-долу, и сынѣ му Баязитѣ II послѣ го би и едвѣмѣ облада. Оттамѣ завоевательтѣ Мохаммедѣ потегли за Софія и Пиротѣ, отъ които първыйтѣ градѣ му са покори слѣдѣ голѣмо крѣвопролитіе въ разстояніе на 7 мѣсца или 7 години, а другыйтѣ — Пиротѣ (т. *Шаркѣой*) му са предаде и безѣ бой. Но жителитѣ имѣ, чисты Бѣлгары побѣгнѣхѣ и са затворихѣ въ Нишѣ, който подобно минѣ въ турскы рѣцѣ слѣдѣ 9-мѣсечна отчаенна борба. Тѣй Султанѣтъ съ по-многого си войска заминѣ къмѣ сръбскытѣ предѣлы, дѣто облада и разори градоветѣ Островецѣ. Ново-бърдо и Сытница, въ лѣто господне 1456. А Зинанѣ-паша останѣ въ Видинѣ, дѣто са би цѣли три години съ Георгя Страшимиро-

(*) Гл. тамѣ стр. 70.